

Z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94⁽²⁾ oraz orzecznictwa w przedmiocie jego zastosowania wynika wymóg dokonania oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w sposób globalny, przy uwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności danego przypadku. Druga Izba Odwoławcza OHIM doszła do wniosku, że charakter, przeznaczenie i użycie towarów były odmienne, odpowiednio wspierając swą argumentację (pkt 102 spornej decyzji). Kosmetyki i wyroby jubilerskie mogą mieć związek z obszernym i jednocześnie bardzo różnorodnym sektorem mody, ale to nie oznacza, że pozostają one w związku z produktami należącymi do klas 18, 24 i 25 czy też, że należy je uznać za podobne do tych produktów.

Rozciągnięcie skutków art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009⁽³⁾ na inne towary należące do klasy 9 (okulary), 14 (wyroby jubilerskie, biżuteria i zegarki) i na papier toaletowy (klasa 16) nie jest dostatecznie uzasadnione i oparte zostało na domniemaniach nieopartych przez skarżącą w sprawie T-357/09⁽⁴⁾ żadnymi dowodami. Ma to w tym względzie znaczenie tym bardziej, że, jak nawet wskazane zostało w pkt 70 i 71 zaskarżonego wyroku, nie można przyjąć nieopartych niczym hipotez czy też zastosowania *per se* w odniesieniu do znaków cieszących się powszechną renomą, ponieważ należy powołać się na prawdopodobieństwo przyszłego wprowadzenia w błąd oraz udowodnić je, czego skarżąca nie uczyniła.

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 27 września 2012 r. El Corte Inglés przeciwko OHIM–Pucci International (PUCCI), dotychczas nieopublikowany w Zbiorze.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994 L 11, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

⁽⁴⁾ Wyrok z dnia 27 września 2012 r. w sprawie Pucci International/OHIM–El Corte Inglés (Emidio Tucci), T-357/09, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 27 września 2012 r. w sprawie T-257/10 Włochy przeciwko Komisji, wniesione w dniu 13 grudnia 2012 r. przez Republikę Włoską

(Sprawa C-587/12 P)

(2013/C 63/18)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri i P. Gentili, avvocati dello Stato)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie wyroku z dnia 27 września 2012 r., notyfikowanego w dniu 3 października 2012 r., wydanego przez Sąd w sprawie T-257/10 Republika Włoska przeciwko Komisji, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie

art. 264 TFUE, nieważności decyzji Komisji 2010 C(2010) 1711 wersja ostateczna z dnia 24 marca 2010 r. w sprawie pomocy państwa C 4/2003 (ex NN 102/2002), notyfikowanej pismem z dnia 25 marca 2010 r., nr SG Greffe (2010) D/4224, i w konsekwencji stwierdzenie nieważności tej decyzji;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania Republika Włoska podnosi cztery zarzuty.

Po pierwsze, podnosi ona naruszenie art. 108 ust. 2 i 3 TFUE oraz art. 4, 6, 7, 10, 13 i 20 rozporządzenia (WE) nr 659/99⁽¹⁾. Zdaniem tego państwa członkowskiego Sąd popełnił błąd, stwierdzając, że w niniejszym przypadku Komisja mogła wydać nową decyzję bez otwarcia nowego postępowania dochodzeniowego opartego na kontradiktoryjności przy udziale Republiki Włoskiej i innych zainteresowanych podmiotów.

Po drugie, Republika Włoska podnosi naruszenie art. 296 ust. 2 TFUE i zasady powagi rzeczy osądzonej. Zdaniem tego państwa członkowskiego Sąd powinien był stwierdzić nieważność nowej decyzji Komisji, ponieważ został w niej powtórzona ta sama, błędna analiza, która była podstawą pierwszej decyzji.

W trzeciej kolejności wnosząca odwołanie podnosi naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE i art. 1 ust. 1 lit. d) oraz art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1998/2006⁽²⁾. Zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd popełnił błąd, stwierdzając, że sporne środki nie zaliczają się do środków, które na podstawie tego rozporządzenia nie stanowią pomocy państwa.

Po czwarte, zdaniem wnoszącej odwołanie zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 14 rozporządzenia (WE) nr 659/99 i zasadą proporcjonalności, ponieważ Sąd niesłusznie pominął okoliczność, że decyzja Komisji nakazuje odzyskanie korzyści, której w rzeczywistości przedsiębiorstwo nie otrzymało.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy *de minimis* (Dz.U. L 379, s. 5).

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-600/12)

(2013/C 63/19)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Patakia i D. Düsterhaus, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka